

נשא (460)

כולם שוים לטובה

כָּל הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנָשִׂאִי יִשְׂרָאֵל אֶת הַלְוִיִּים (ד, מו)

מבאר המדרש (במדבר רבה ו, י): מאחר שחשב הלויים משפחות בני קהת לבד ומשפחת בני גרשון לבד ומשפחת בני מררי לבד, חזר וכלל מנינם ביחד להגיד שכולם שקולים לפני המקום בחבה. אומר על כך ה"אגרא דפרקא": לכאורה עבודת בני קהת היתה גבוהה וחשובה יותר מעבודת בני גרשון ומררי, שהרי בני קהת נשאו את ארון העדות. בכל זאת, עבודתם של בני גרשון ומררי, חשובה היתה לפני הקב"ה כמו עבודת בני קהת, ללמדך, שכאשר אדם עושה את המוטל עליו, הוא מגיע לפסגת השלמות. היוצא מכך הוא, שאין לו לאדם להתקנא בחברו על כך שנבחר לתפקיד חשוב יותר, אלא עליו לדעת כי כאשר יבצע את המוטל עליו ויעשה את תפקידו באופן המושלם ביותר, נחשב הוא בעיני הקב"ה כמו זולתו. זהו שאנו אומרים בתפלה והאופנים וחיות הקודש מתנשאים לעומת שרפים, האופן אינו מתקנא בחיות הקדש, וחיות הקדש אינם מתקנאים בשרפים, אלא כולם כאחד מתנשאים ומתגברים בעבודתם לפני הבורא.

ספר "ומתוק האור"

וְאִישׁ אֶת קַדְשׁוֹ לֹו יִהְיֶה אִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן לַפְּהֶן וְכו' (ה, י)
ביאר ה"חפץ חיים": רמז רמזה לנו התורה מהו העיקר הגדול שצריך כל אדם לזכות בכל ימיו, כי רכושו האמיתי הוא אך ורק פירות עמלו הרוחני, עניני קדושה בהם הוא מתעסק, תורה, מצוות, תפילה וכדומה, הם קנינו הנצחיים, הם ילווהו בחייו ובמותו, רק "קַדְשׁוֹ לֹו יִהְיֶה" באמת, כל השאר, היינו הפעולות והענינים הנעשים מכח היצר הרע ידידי שקר הם, הנראים אמנם כאוהבים, אך כל התחברותם אליו אינם אלא זמנית בלבד ובעת דוחקו הם עוזבים אותו לנפשו.

ספר "אוצרות התורה"

עשו משמרת למשמרתו

דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִפְּלֵא לְנַדָּר נָדָר נְזִיר לְהַזִּיר לָהּ (ו.ב)

למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרוואה סוטה בקלקלה יזיר עצמו מן היין". (רש"י).
הקשה הרב שך זצ"ל, האם אין די בראיית עונשה החמור של הסוטה, בכדי למנוע אותו מלחטוא? מדוע עליו לקבל על עצמו נזירות? אלא באו חז"ל ללמדנו יסוד חשוב, שאם אדם אינו קובע לעצמו גדרים ומשמרות, לא יועילו לו התרשמויות או זעזועים, ובשעה שיתקפהו יצרו הרע, לא יוכל לעמוד בנסיון. החינוך היחיד

המועיל לאדם הוא רק על ידי הגדרים שהוא גודר את עצמו בטרם בוא הנסיון, לבל יתקרב למצב העלול להביאו לידי נסיון, שכן בשעת הנסיון עצמו, הוא שוכח כל מה שראה וידע, ונופל בקלות ברשתו של היצר הרע. לכן נתנו חז"ל עצה למי שעבר עליו זעזוע בראותו את הסוטה, שאם ברצונו למנוע את עצמו ולהיות בטוח שלא יבוא לידי מכשול, שיזיר עצמו מן היין. על ידי המשמרת שמוסיף האדם לעצמו, יוכל לקדם את פני הנסיון בטרם יבוא, ויהיה חזק דיו כדי להשמר ממנו.

ספר "להתענג בתענוגים"

לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאָחֹתוֹ לֹא יִטְמָא (ו.ו)

כהן מותר לו להטמא לקרובים, ואילו נזיר אסור להטמא אפילו לקרובים. לפי שכהן הרי לא קיבל על עצמו את הקדושה, אלא נולד כהן והקדושה חלה עליו מאליה, ויתכן איפוא שלא יוכל לעמוד בנסיון לכשיאסרו עליו להטמא להוריו. לעומת זה הנזיר, אשר אסר על עצמו את הנזירות מרצונו הטוב, הרי יש להניח כי מן הסתם בדק את עצמו והשתכנע שיוכל לעמוד בכל הניסיונות הכרוכים בכך.

ספר "מעינה של תורה"

נחיצות ניצול כל רגע בחיים

וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ (ו.יב)

לא הנזירות תיפול כי אם הימים (אלשיך הקדוש). דברי האלשיך הקדוש צריכים תלמוד, וכי אם הנזירות נפסלה, הימים נעשים בטלים? אלא, אמר הגה"צ רבי גדליה אייזמן זצ"ל שהאלשיך משמיענו את נחיצות ניצול כל רגע בחיינו, שאם הנזירות הראשונה נופלת, לא רק היא נופלת, אלא גם הימים שמנו לה. מאחר שלפי דרגתו הימים מתאחדים ומזדהים עם נזירותו, אם כן כשהנזירות בטלה איבד כביכול גם את הימים. יסוד זה על האדם לשנן כל ימי חייו. שכן התביעה על אי ניצול הזמן, הינה התביעה הגדולה ביותר מכל המכשולות, שכן כשאדם נכשל ונפל ייתבע על כך, אבל כשהוא מבזבז את זמנו ולא מנצלו כראוי, הרי זה חסרון שאינו יכול להמנות, שהרי לוקח הוא את הדבר היקר ביותר, הזמן, בו ניתן לרכוש בכל רגע ורגע עושר רוחני אין סופי ומכלהו לריק. דוד המלך מבקש מהקב"ה (תהילים כו. ד) "שבתי בבית ד' כל ימי חיי", רגילים לשים דגש על ה"שבתי בבית ד'", ולא שמים לב לסוף הבקשה "כל ימי חיי", שכל עיתותי ומצבתי בכל עת ינוצלו ל"שבתי בבית ד'".

ספר "לחתך עליין"

וְהִנִּיף אֹתָם הִפְהֵן תְּנוּפָה לְפָנַי ה'... וְאַחַר יִשְׁתָּה הַנְּזִיר יֵין (ו.כ.)

קשה למה אמר הכתוב שאחר כך ישתה יין, וכי יש מצוה לעשות כן, היה לו לומר ואחר יכול הנזיר לשתות יין. ונראה דהנה הנזיר הפורש עצמו מן היין, עושה כך כדי להתרחק מן האיסור. והוא כעין מה שכתב הרמב"ם דהרואה שטבעו נוטה לצד יצר הרע, אז יטה עצמו מן הקצה אל הקצה האחר ויפרוש לגמרי אף מן ההיתר, ואחר שיתגלגל להיות רחוק כל כך מן האיסור עד לקצה האחרון, אז יעזוב את הריחוק העצום שלו, וממילא ישאר בדרך הממוצע. משל לאילן שהיה נוטה לצד אחד, ורצו להעמיד אותו שיהא ישר, כפפוהו לצד השני, ואחר כך עמד האילן בישרותו. וזה שאמר הכתוב, שאחר שהנזיר התרחק למשך שלשים יום מן ההיתר, אז ישוב לקו האמצעי, ולכן יראה לשתות יין המותר, כי לא נכון לאדם לנטות לקצה אחד, אלא צריך שילך בדרך הממוצע.

ספר "מקח טוב"

יְבָרְכֶךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ (ו.כד)

מהו "יְבָרְכֶךָ ה'" ? באיזו ברכה? הנצי"ב מפרש כך: נכלל בזה לכל אדם כפי הראוי לו להתברך, לעוסק בתורה בלימודו. ולעוסק במסחר בסחורתו. כך נכלל בזו הברכה הכללית "יְבָרְכֶךָ ה'", תוספת לכל אדם במה שיש לו. כלומר, "ברכה" היא לשון כללית של ריבוי, תוספת; ואף כאן, המילה "יְבָרְכֶךָ ה'" פירושה שכל אדם יתברך ויתווסף בתחום השייך אליו: העוסק בתורה בתורתו; העוסק במסחר, במסחרו. וכיוצא בזה. ומהו "וַיִּשְׁמְרֶךָ"? מפרש הנצי"ב: כל ברכה או ריבוי, טעונים גם שימור, שלא ייהפכו חלילה לרעה ולמקור צער. למשל, מי שהתברך להיות בעל תורה, עלול לבוא לידי גאוה וחילול ה', וכן הוא עלול לשכוח את תורתו ואז צערו גדול. בדומה, מי שהתברך בממון, עלול לבוא לכך שממונו יכשיל אותו, כפי שאירע לקורח, וכפי שאירע לנבות היוזעאלי, שקינא בו המלך אחאב ולקח ממנו את הכרם והרגו, או שעלול לאבד ממונו ויגרם לו צער רב. לכן, לאחר ה"יְבָרְכֶךָ ה'", מגיע גם "וַיִּשְׁמְרֶךָ" המלקט

וְאֲנִי אֲבָרְכֶם (ו.כז)

כתב הרמב"ם: כהן שלא היה לו דבר מכל אלו הדברים המונעין נשיאת כפים, אף על פי שאינו חכם ואינו מדקדק במצוות או שהיו הבריות מרננים אחריו או שלא היה משאו ומתנו בצדק, הרי זה נושא כפיו ואין מונעין אותו. לפי שזו מצות עשה על כל כהן וכהן שראוי לנשיאת כפים, ואין אומרים לרשע הוסף רשע והמנע מן המצוות. ואל תתמה ותאמר ומה תועיל ברכת הדיוט זה. שאין קיבול הברכה תלוי בכהנים אלא בהקב"ה, שנאמר "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם". הכהנים עושים מצותן שנצטוו בה והקב"ה ברחמיו מברך את ישראל כחפצו. רב רובין בספרו "טללי אורות"

הלכה: דיני תפלת שחרית של שבת יש נוהגים לאחר מעט את זמן תפלת שחרית בשבתות וימים טובים, ואינם מקדימין להתפלל כמו בשאר ימי חול. ומכל מקום צריך להזהר שלא יעבור זמן קריאת שמע וזמן תפלה. ובמקום צורך אפשר לסמוך על זמני קריאת שמע של הגר"א והחזון איש, כפי שמופיע בלוחות מאחר שכן משמע בסידור רב סעדיה גאון, ובריא"ז, ועוד, ומכל מקום נכון להנהיג לקרוא קריאת שמע קודם "ברוך שאמר", ולהתנות שאם לא יספיקו להגיע לקריאת שמע בברכותיה בזמנה, הרי הם מכוונים לצאת ידי חובתם בקריאת שמע שקוראים קודם ברוך שאמר. ספר ילקוט יוסף הלכות שבת

פתגם: מעט אמונה בלב שווה הרבה חכמה בראש רבי שמחה בונים מפשיסחא

חקירה: זכין לאדם

שלושה צדדים: מדין יד, או אנן סהדי ששלחו, או גזרת הכתוב שהוא כשלוחו (קצות החושן קה-א) ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: שמחת חיים

פעם שאל יהודי עצוב את רבי נחמן מברסלב איך לשמות. אמר לו רבי נחמן: אם תספור את הצרות, תהיה עצוב, אם תספור את החסדים, תהיה שמח. ומאז בכל בוקר ספר האיש את הברכות, ולבו התמלה אור. סיפור חסידי

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה: יוסף דוד בן ליאל, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ויקטוריה שושנה בת גויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סונון אזיזה. שלום בית: גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. זיווג הגון: שרה זסוזן אנדרה בת דומיניק רינה, יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה. הצלחה רבה בכל: נאור דוד בן יעל דינה, ליטל בת יעל דינה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה רזע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן גיזיל לאוני. לעילוי נשמת: קלוד שלמה בן ז'רמן רבקה, ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, גיא יונה בן לאה, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר, כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה, אנדרה סעיד בן פורטונה מסעודה, קרול מול אדסה בת גבי ז'רגונה, אברהם בן אסתר, ראובן בן איזא, יהודה יוסף בן רחל.

